

Медова Відьма

КУПИТИ

Про книгу

Одного дня 21-річна Меріґолд Клод вирушає до загадкового острова Іннісфрі. Тут вона має успадкувати силу свого роду і стати Медовою Відьмою. Дівчина знайомиться із зеленоокою Лотті Берк, яка вперто не вірить у магію. Меріґолд захоплюється Лотті, але про почуття не може бути й мови. Адже разом із силою Медової Відьми Меріґолд отримає тягар прокляття вічної самотності.

Вона біжить, аж поки не опиняється прямо під місяцем, чиє блакитне світло осяває її, наче провідник до іншого світу.

Вона залюбки пішла б цією світляною стежиною, якби тільки знала як. Її брови супляться, коли вона намагається вгледітися в темряву, що розділяє дерева. Поки що нічого немає, але скоро буде. Раз на місяць, у повню, до неї приходять гості.

Можливо, вона все це вигадує, і її видіння є лише проявом її відчайдушного прагнення почуватися особливою. Якщо це правда, то нехай так і буде. Матір любить нагадувати їй про її вік, ніби це привід перестати вірити в магію. Від цієї думки вона закриває очі — так, вона доросла жінка, і хіба це не магія сама собою? Прожити так довго, незважаючи на схильність світу бачити гарних дівчат мертвими? Меріголд виросла в оточенні поетів, які просувають наратив про те, як романтично померти молодою, незаплямованою, пружною, так і не виходячи з ролі наївної дівчинки. Але що відбувається, коли дівчина продовжує жити, коли вона старішає гордо і зухвало, не відмовляючись ні від уяви, ні від історій, ні від таємного бажання знайти магію, де б вона не ховалась?

Тоді поети називають її відьмою.

*Присвячується моїй бабусі Кейті
та всім неможливим дівчатам.*

Попередження щодо змісту

Попередження щодо змісту стосується:

- Татуювання/ голок
- Опіків
- Крові/ травм
- Сексу
- Пожежі в будинку
- Укусів бджіл
- Втрати бабусі чи дідуся
- Смерті/ горя
- Обговорення безпліддя
- Втрати вагітності

ЧАСТИНА ПЕРША

Надворі весна 1831 року, й Алтея Мурр святкує свій сотий день народження на самоті.

Вона сидить під гліцинією, її рудий кіт згорнувся калачиком у неї на колінах. Галявина, повна бджіл, співає для неї пісню, гідну ста років, які Алтея прожила.

Століття меду, землі, каменю і неба. Крові, отрути, цвітіння і попелу.

Вона думає про все, що було, і про все, що могло бути.

Зорі проглядають крізь сітчасте небо, просячи її загадати бажання, але вона не має жодного.

У неї немає ні прагнень, ні потреб, ні бажань, які можна було б здійснити за той короткий час, що їй залишився.

Весняні бруньки, що прикрашають землю, нагадують їй про дитинство, коли вона хотіла вирости і стати квіткою. Вона казала мамі:

— Одного дня я стану трояндою. І посаджу себе в такому прекрасному місці, що ніколи не захочу його залишати.

Її матір розсміялась.

— А якщо хтось захоче тебе зірвати?

— Для цього є колючки, — відповіла Алтея.

Відтоді вона квітла, обростала шипами, а тепер щасливо п'янула. Отже, замість того щоб виконати її бажання, духи надсилають їй послання. З неба спускається ворон як знак і попередження: вона знає, що смерть близько.

А отже, вона мусить багато чого зробити.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ